

Żądania wnoszącego odwołanie

- w ramach zmiany rozstrzygnięcia wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-250/04 stwierdzenie wystąpienia uszczerbku dla kariery zawodowej i uszczerbku dla zdrowia w następstwie bezprawnego wyłączenia z udziału w konkursie na stanowisko szefa przedstawicielstwa w Kolumbii; następnie określenie wymiaru krzywdy w inny sposób i w konsekwencji stosowne określenie wysokości zadośćuczynienia; w związku z tym uznanie żądań podniesionych już w pierwszej instancji, które zostały sformułowane w następujący sposób: „stwierdzenie, że skarżący doznał uszczerbku w zakresie wizerunku i reputacji zawodowej, z poważnym wpływem na jego równowagę psychiczną, spowodowanym bezprawną decyzją o wyłączeniu go z konkursu; zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 100 000 EUR, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę”;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-250/04 w postępowaniu wszczętym przez skargę urzędnika Philippe Combescota przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarga dotyczyła wyłączenia z konkursu Philippe Combescota, w tamtym okresie doradcy stacjonarnego w Gwatemali, z konkursu COM/091/03 na stanowisko szefa przedstawicielstwa w Kolumbii (dalej: decyzja w sprawie wyłączenia).

Sąd uznał decyzję za niezgodną z prawem i z tego względu podniesione przez skarżącego żądanie zadośćuczynienia za zasadne, nie uznał jednak jakoby skarżący doznał uszczerbku dla kariery zawodowej i uszczerbku dla zdrowia i ograniczył się do uznania, że skarżący doznał bliżej nieokreślonej krzywdy, za którą przyznał urzędnikowi kwotę 3 000,00 EUR tytułem zadośćuczynienia.

Wnosząc niniejsze odwołanie przedstawiciele wnoszącego odwołanie wnoszą o zmianę rozstrzygnięcia wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w części dotyczącej odmowy uznania jakoby skarżący doznał uszczerbku dla kariery zawodowej i uszczerbku dla zdrowia i stosownego określenia wysokości zadośćuczynienia, przy czym Sąd uznał jedynie krzywdę podniesioną przez skarżącego. W związku z tym przedstawiciele wnoszącego odwołanie wnoszą o stwierdzenie, że w następstwie wydanie niezgodnej z prawem decyzji o wyłączeniu z konkursu urzędnik doznał nie tylko uszczerbku w zakresie wizerunku i reputacji zawodowej, lecz że decyzja o wyłączeniu spowodowała również poważne cierpienie psychiczne i niepokój wewnętrzny, które następnie, co dokumentują akta sprawy i potwierdzają lekarze pozwanego organu, spowodowały poważny stan depresyjny. Ponadto wnoszą oni o obszerną ocenę towarzyszących okoliczności stanu faktycznego i uznanie ich wszystkich za mające znaczenie dla określenia wymiaru krzywdy doznanej przez wnoszącego odwołanie, chociażby z punktu widzenia słuszności, na wyższą kwotę, która ze względu na perspektywy kariery, których urzędnik został pozbawiony przez decyzję o wyłączeniu oraz ze względu na uprawdopodobnione, daleko idące jej skutki, byłaby również bezpośrednio proporcjonalna.

Z tego względu żądanie zadośćuczynienia, sformułowane tak jak na początkowym etapie postępowania, zostaje podtrzymane.

Kwestionowane są wnioski, do których Sąd doszedł w odniesieniu do konkretyzacji uszczerbku dla kariery zawodowej; dodatkowo wnioski te wyraźnie wskazują na okoliczność, że skarżącemu, mimo iż o to wnioskował, nigdy nie zostały przedstawione informacje dotyczące kryteriów zastosowanych przez Komisję w konkursie na stanowisko szefa przedstawicielstwa w Kolumbii.

Jeżeli chodzi o zadośćuczynienie za uszczerbek na zdrowiu to dowodu wpływu bezprawnego działania [Komisji] na stan zdrowia wnoszącego odwołanie dostarcza związek czasowy występujący między nimi. Wyłączenie z konkursu stanowi poza tym ostatnie z serii bezprawnych działań Komisji wymierzonych przeciwko urzędnikowi. W końcu, jeżeli chodzi o określenie wymiaru krzywdy doznanej przez wnoszącego odwołanie, przedstawiciele wnoszącego odwołanie wnoszą o dokonanie tego w stosowny sposób, zgodnie z zasadą słuszności, uwzględniające szkodliwe skutki w formie stanów lękowych, stresu, lecz również nieprzyjemności doznanych przez urzędnika w następstwie wyłączenia z konkursu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 28 listopada 2007 r. — Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG przeciwko Franz Hauswirth GmbH

(Sprawa C-529/07)

(2008/C 37/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG

Strona pozwana: Franz Hauswirth GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 51 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, iż należy przyjąć, że zgłaszający wspólnotowy znak towarowy działa w złej wierze, jeżeli w momencie dokonywania zgłoszenia wie, że konkurent w (co najmniej) jednym państwie członkowskim używa identycznego lub do złudzenia podobnego znaku na oznaczenie identycznych lub podobnych towarów lub usług i dokonuje zgłoszenia tego znaku w celu uniemożliwienia dalszego używania znaku przez konkurenta?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy należy uznać, że zgłaszający działa w złej wierze, jeżeli zgłasza on znak towarowy w celu uniemożliwienia dalszego używania znaku przez konkurenta, chociaż w momencie dokonywania zgłoszenia wie lub powinien wiedzieć, że konkurent poprzez używanie identycznego lub podobnego znaku na oznaczenie identycznych lub do złudzenia podobnych towarów lub usług nabył już „dorobek o znacznej wartości”?

3. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub drugie:

Czy należy zaprzeczyć istnieniu złej wiary, jeżeli znak zgłaszającego jest już powszechnie znany a tym samym uzyskał prawo do ochrony przed nieuczciwą konkurencją?

(¹) Dz.U. L 11, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-530/07)

(2008/C 37/18)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i G. Braga da Gruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- a) stwierdzenie, że nie zapewniwszy, aby aglomeracje Angra do Heroísmo, Bacia do Rio Uima (Fiães de S. Jorge), Côte d’Aveiro, Covilhã, Espinho/Feira, Fátima, Ponta Delgada, Ponte de Lima, Póvoa de Varzim/Vila do Conde, Santa Cita, Vila Real de Santo António, Viana do Castelo — miasto, Vila Real posiadały systemy zbierania ścieków komunalnych spełniające wymogi art. 3 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych (¹) oraz
- b) stwierdzenie, że nie poddając ścieków komunalnych z aglomeracji Alto Nabão, Alverca, Bacia do Rio Uima (Fiães de S. Jorge), Carvoeiro, Costa da Caparica/Trafaria, Côte d’Aveiro, Côte Ouest, Covilhã, Espinho/Feira, Fátima, Fundão/Alcaria, Lisbonne, Matosinhos, Milfontes, Moledo/Âncora/Alife, Nazaré/Famalicao, Pedrógão Grande, Ponta Delgada, Ponte de Lima, Póvoa de Varzim/Vila do Conde, Santa Cita, Vila Nova de Gaia/teren położone na północny-wschód od rzeki Douro, Vila Real de

Santo António, Viana do Castelo — miasto, Vila Franca de Xira, Vila Real wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu zgodnie z art. 4 wymienionej dyrektywy,

Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 i 4 wyżej wymienionej dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Obowiązkiem państw członkowskich było zapewnienie by wszystkie aglomeracje, o równoważnej liczbie mieszkańców (RLM) ponad 15 000 najpóźniej do dnia 31 grudnia 2000 r., a aglomeracji o RLM między 2 000 a 15 000, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r. zostały wyposażone w systemy zbierania ścieków.

Po drugie art. 4 dyrektywy stanowi, że:

„1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby ścieki komunalne przed odprowadzeniem były poddane wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu w następujących okresach:

- najpóźniej do dnia 31 grudnia 2000 r. w odniesieniu do zrzutów z aglomeracji o RLM ponad 15 000,
- najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r. w odniesieniu do zrzutów z aglomeracji o RLM 10 000-15 000,
- najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r. w odniesieniu do zrzutów do wód słodkich i estuariów, z aglomeracji o RLM 2 000-10 000.

[...]”.

(¹) Dz.U. L 135, str. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 29 listopada 2007 r. — Fachverband der Buch- und Medienwirtschaft przeciwko LIBRO Handelsgesellschaft mbH

(Sprawa C-531/07)

(2008/C 37/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof